

На воронівських кручах

Андрій Панів

Просторо ліг замислений Дніпро,
Спокійно котить темні хвилі...
Пливуть плоти. Чайки сніговокрилі
Кричать і падають. Широкий рот
Роззявив сом дурний, ковтаючи гачка,
І гнеться вудлище... Дівчата
Сміються з берега. Одна, струнка й в'юнка,
Взялася косу мокру заплітати.
Вже вечоріє... Пада тепла мла,
Деся кроншнепи несміло обізвались,
Стихає гомін дальній пароплава,
І світла тінь од місяця лягла.